

Arrest

nr. 242 766 van 22 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient op 11 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 21 oktober en 6 november 2019 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 29 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en bent u geboren in Jeddah, Saoedi Arabië. In 1999 verliet u Saoedi-Arabië en vertrok u naar Gaza om er te studeren. U besloot er te blijven wonen. In 2006 overleed uw vader en erfde u de woning waar u toenertijd verbleef. In 2007 huwde u met Abdullah Sanaa. Samen kregen jullie vijf kinderen. Uw buurman, M. , die lid was van Al Qassam (militaire vleugel van Hamas), kwam een aantal keer bij u op bezoek. Bij de eerste twee bezoeken dronken jullie samen thee. Bij het derde bezoek van uw buurman gaf u hem een rondleiding in uw woning omdat uw buurman u adviezen wou geven omtrent de renovatie. Begin augustus 2007 kwam uw buurman een vierde keer op bezoek en vroeg hij of u twee dagen lang drie wapens bij u wou stockeren in het magazijn van uw huis. U weigerde. De volgende dag kwam u uw buurman tegen op straat. Hij vroeg u of u over zijn voorstel nagedacht had. U maakte opnieuw duidelijk dat u de wapens niet in uw woning wou stockeren. De dag nadien kwamen er twee niet-geüniformeerde, ongemaskerde mannen, elk gewapend met een Kalasjnikov, naar uw woning en deze vroegen u om hen te vergezellen naar het politiekantoor van Tel Zorob te Rafah. U leidde af dat zij van Hamas waren. U reed met de twee mannen mee naar een boerderij aan het einde van Rafah. Daar aangekomen vroegen de twee mannen u om uit te stappen, werd er een doek over uw hoofd gedaan en diende u bij vier gemaskerde mannen in te stappen in een ander voertuig. U werd meegenomen naar een onbekende plaats waar u in een kamer werd opgesloten en gedurende een week lang werd mishandeld. Bij het begin van de tweede week dat u opgesloten was, kwam er een nieuwe, ongemaskerde, persoon langs. Deze persoon vertelde u dat uw huis van hen was en dat indien u met hen zou samenwerken, u in uw huis mocht blijven wonen. Hij wachtte uw antwoord niet af en zei dat hij bij een volgende ontmoeting uw antwoord wou weten. De volgende drie dagen bleef u opgesloten en kwam er niemand bij u langs. Hierna ontmoette u de man opnieuw en u zei hem dat u akkoord ging om met hen samen te werken. U maakte de afspraak dat u aan Al Qassam de toestemming gaf om het magazijn van uw huis te gebruiken voor het stockeren van wapens. U zei tegen deze man dat u tijd nodig had om alles te regelen en u werd onmiddellijk na dit gesprek vrijgelaten. U schat dat u in totaal ongeveer 17 dagen opgesloten werd. Wegens de mishandelingen tijdens uw opsluiting was u gewond aan de kruisband van een knie, had u drie gebroken tanden, was u gewond aan een vinger en had u blauwe plekken onder uw ogen. U liet uw verwondingen verzorgen in het Europees ziekenhuis in Gaza. Na uw vrijlating verliep het contact tussen u en Al Qassam via uw buurman, M. . Uw buurman kwam telkens bij u langs en wist u te vertellen dat de mensen van Al Qassam aan het wachten waren om de wapens te stockeren. Na vier maanden vertrok u in december 2007 met uw echtgenote terug naar Saoedi Arabië. Na uw vertrek naar Saoedi Arabië nam Al Qassam uw huis in beslag en vertelden zij dat iemand van de familie B. uw huis had gekocht. In oktober 2017 verliet uw werkcontract in Saoedi Arabië. Aangezien u geen sponsor meer vond en uw verblijfsvergunning al heel snel zou beëindigd worden verliet u op 13/01/2018 Saoedi Arabië richting Turkije. Bij uw vertrek naar Istanbul vroeg u aan uw zus, S., die in Gaza woont, om voor u en uw gezin een deftige woning te vinden in Gaza.

U huurde een huis in Istanbul en uw kinderen gingen er naar een internationale school. Na uw aankomst in Turkije werd u door privé-nummers opgebeld en werd u telefonisch bedreigd door personen die zich uitgaven als leden van Al Qassam. U vermoedde dat de mannen die u bedreigden aan uw gsm-nummer geraakten via uw zus die in Der El Balah/Gaza woont. Omwille van de bedreigingen vluchtte u met uw gezin in april 2018 naar Griekenland. U werd bij uw aankomst in Griekenland dadelijk opgepakt en de dag nadien werd u naar Istanbul gerepatriëerd. Tijdens uw verblijf in Turkije regelde u via een smokkelaar een Frans visum in uw paspoort. Met dit Franse visum vloog u op 05/05/2018 vanuit Istanbul naar Frankrijk met de bedoeling daar een asielaanvraag in te dienen. Bij uw aankomst in Frankrijk vroeg u aan een Franse ambtenaar of u een verzoek om internationale bescherming kon aanvragen maar deze antwoordde u dat u een toerist was en moest terugkeren. U keerde op 09/05/2018 vanuit Frankrijk met het vliegtuig terug naar Istanbul. Vanuit Istanbul vertrok u op 31/05/2018 met uw echtgenote en uw vijf kinderen naar Jordanië. U liet uw echtgenote en kinderen in Jordanië en op 21/06/2018 vertrok u met het vliegtuig vanuit Jordanië, via Qatar, naar België.

In maart 2019 kwamen mensen van de veiligheidsdiensten met een oproepingsbrief voor u naar de woning van uw zus S. in Der El Balah/Gaza. Enkele dagen later viel Al Qassam het huis van uw zus binnen omdat zij naar u op zoek waren. Zij vernielden daarbij meubilair en namen uw schoonbroer mee; men deelde hem mee dat u of uw broers bij een terugkeer naar Gaza zouden geliquideerd worden. Uw schoonbroer werd één maand vastgehouden en bij zijn vrijlating werden zijn benen gebroken.

Op 21/06/2018, bij uw aankomst in België, werd uw paspoort door een vriend van de smokkelaar die u het Franse visum verschafte in beslag genomen. Dit gebeurde omdat u aan de smokkelaar die het Franse visum voor u regelde nog 3000 euro moest betalen. In juni 2019 kreeg u uw recentste paspoort terug via een vriend van u die deze was gaan ophalen in Turkije.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw paspoort uitgereikt op 10/06/2009 te Ramallah en geldig tot 10/06/2014, uw paspoort uitgereikt op 13/05/2014 te Ramallah en geldig tot 12/05/2019, uw identiteitskaart uitgereikt op 29/06/1999, uw bijlage bij uw Palestijnse identiteitskaart, een kopie van uw familieboekje, een kopie van uw UNRWA-registratiekaart uitgereikt op 04/04/2018, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw universiteitsdiploma van universiteit Al-Azhar, een kopie van uw tewerkstellingsattest uit Gaza geldig van 10/01/2002 tot 15/06/2003, een kopie van uw attest van een tandarts in Gaza met als diagnosedata 11/07/2007, 01/08/2007, 10/08/2007, 17/08/2007, 05/09/2007, 07/09/2007 en 10/09/2007, een kopie van de geldigheidsdatum van uw werkvisum uit Saoedi Arabië geldig tot 29/06/2018, een kopie van uw verblijfsvergunning/visum in Saoedi Arabië geldig van 26/11/2017 tot 19/04/2018, drie foto's uit Griekenland, een kopie van uw Turks huurcontract met startdatum 01/01/2018, kopieën van de inschrijvingen van uw kinderen voor een Turkse school d.d. 05/05/2018, een kopie van uw aanvraagformulier voor het bekomen van de Jordaanse identiteit voor dochter M., een kopie van twee oproepingsbrieven d.d. 27/03/2019 en d.d. 25/03/2019 waarin vermeld wordt dat u opgeroepen wordt omdat u bepaalde instanties hun werk niet laat doen, een kopie van notities geschreven door uw dochter aangaande hun situatie in Jordanië, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw echtgenote dat uitgereikt werd op 08/11/2015 en geldig tot 7/11/2020, de kopieën van de pagina's 46 en 47 uit het paspoort van uw echtgenote, de kopieën van de eerste pagina van de paspoorten van uw kinderen die uitgereikt werden te Ramallah, een kopie van een attest van een Belgische tandarts d.d. 14/11/2019 waaruit blijkt dat er veel aan uw tanden werd gewerkt, uw briefwisseling met de gemeente Jabbeke inzake uw aanvraag van artikel 9bis, uw mailverkeer inzake uw verblijf in België en de wens om gehoord te worden met toevoeging van foto's van uw kinderen, uw bijlage 26, een attest ter staving van uw verblijfplaats in België, een usb-stick met telkens één foto van uw echtgenote en kinderen, een videofragment - van 8 seconden lang - getiteld 'videos of the demolition of my sister's house in Deir-al-Balah by Hamas militias for not giving information about H. 1, met beelden van glasscherven in een huis, een videofragment - van 24 seconden lang getiteld 'videos of the demolition of my sister's house in Deir-al-Balah by Hamas militias for not giving information about H. 2 met beelden van oproerpolitie en een gewapende man/militair op straat, een videofragment van 11 seconden lang - getiteld 'videos of the demolition of my sister's house in Deir-al-Balah by Hamas militias for not giving information about H. 3 met beelden van oproerpolitie en een gewapende man/militair die in een steeg wandelen, uw drie e-mails d.d. 10/11/2019 met in bijlage telkens één videofragment waarvan een videofragment - van 11 seconden lang - getiteld 'home my sister 1' met beelden van een omgevallen kast in een huis, een videofragment - van 18 seconden lang - getiteld 'home my sister 2' met beelden van een omgevallen kast in een huis en een videofragment - van 11 seconden lang - getiteld 'from window home my sister 3' met beelden van oproerpolitie en een gewapende man/militair die in een steeg wandelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst sluit alleen personen uit die **"thans"** de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uit van de vluchtelingenstatus. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 17 juni 2010,

C-31/09, §§ 50-51) dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 12, lid 1, sub a van de Kwalificatierichtlijn juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève volgt dat **alleen** degenen die **daadwerkelijk** de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (§ 51). In El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 19 december 2012 C-364/11, § 52) verduidelijkte het Hof dat artikel 12, lid 1, sub a van de Kwalificatierichtlijn moet worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten **kort vóór het indienen van een asielverzoek** in een lidstaat. Het loutere feit dat verzoeker een registratiekaart van UNRWA neerlegt volstaat niet om aan te tonen dat u kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten. In casu werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen, en dit om onderstaande redenen. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Jeddah, Saoedi Arabië geboren bent en u in 1999 in Gaza ging wonen om er uw studies te vervolmaken. U verliet de Gazastrook in december 2007 en u vestigde zich in Saoedi Arabië. U keerde sindsdien nooit meer terug naar Gaza (CGVS 1, p.5). Bovendien verklaarde u zelf dat u nooit bijstand aan UNRWA gevraagd hebt. U hebt enkel eens bij UNRWA gesolliciteerd (CGVS 1, p.14).

Daar u niet heeft aangetoond daadwerkelijk (en recent) de bijstand van UNWRA te hebben ingeroepen, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen en het door u neergelegde paspoort dat u in mei 2018 gedurende 4 dagen in Frankrijk verbleef en dat u er geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. (CGVS 2, p. 9). Nochtans was u voor uw verblijf in Frankrijk reeds meerdere keren bedreigd door leden van Al Qassam. Uw verklaring, dat de beambte in Frankrijk u zei dat u met een toeristenvisum geen verzoek om internationale bescherming kon indienen en dat u daarom geen verzoek heeft ingediend overtuigt, gelet op het feit dat Frankrijk de Conventie van Genève heeft ondertekend, niet. Een legale binnenkomst, bijv. met een toeristenvisum, doet aan deze mogelijkheid om in Frankrijk om internationale bescherming te verzoeken geen afbreuk. Bovendien blijkt uit uw verklaringen en de door u neergelegde dat u na uw verblijf in Frankrijk terugkeerde naar Turkije, het land waar u volgens uw verklaringen bedreigd werd. Deze vaststellingen ondermijnen danig de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees het slachtoffer van leden van Qassam te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u geen internationale bescherming vroeg in Frankrijk en dat u na uw verblijf in Frankrijk zelfs naar Turkije terugkeerde, is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade kan worden gebracht.

Voorts dienen een aantal tegenstrijdige verklaringen te worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen omtrent de verzorging van de verwondingen die u zou hebben opgelopen tijdens uw verblijf in gevangenschap bij leden van Al Qassam. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u niet naar een ziekenhuis ging ter verzorging van uw verwondingen omdat u een trauma hebt aan ziekenhuizen en dit omdat uw broer zo lang in een ziekenhuis heeft gelegen (CGVS 1, p.17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u naar het Europees ziekenhuis ging ter verzorging van uw verwondingen (CGVS 2, p.30 -31) maar dat u niet meer over medische attesten van dit ziekenhuis beschikt omdat u deze documenten afgaf aan de grens met Saoedi Arabië.

Verder overhandigde u een attest van een tandarts (doc. 14). Wanneer er expliciet werd gevraagd wat u met dit document wou aantonen antwoordde u dat u daarmee wou aantonen dat u in 2007 in Gaza was (CGVS 1, p. 16). Wanneer u gevraagd werd waarom u bij de tandarts was geweest antwoordde u dat dit voor vullingen was (CGVS 1, p. 16).

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat ditzelfde document te maken heeft met de behandeling van drie gebroken tanden, letsels die u opliep door de mishandelingen van Al Qassam (CGVS 2, p.16-29). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u dit nog niet verteld had omdat het vorige onderhoud gestopt werd op het punt dat er twee personen bij u thuis langs waren gekomen en u nog niet de gelegenheid had gehad te vertellen wat er nadien met u gebeurd was (CGVS 2, p. 29-30). Deze verklaringen is geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij ten allen tijde coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt. Op het moment dat u uitdrukkelijk gevraagd werd waarom u dit document neerlegde had u immers de mogelijkheid om te verklaren dat dit omwille van uw gebroken tanden door mishandeling was en niet, zoals u toen verklaarde, omwille van vullingen en om aan te tonen dat u in 2007 in Gaza was

Bovendien verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw zus u in mei 2018 waarschuwde dat Hamas op zoek was naar u (CGVS vragenlijst, afgelegd voor de DVZ vraag 3.5). Voor het CGVS verklaarde u echter dat uw zus reeds in januari 2018 u op de hoogte bracht van het feit dat Hamas naar u op zoek was (CGVS 2, p. 35).

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door een aantal merkwaardigheden in uw verklaringen. Zo verklaarde u dat de mensen van Al Qassam waarschijnlijk aan uw gsm-nummer kwamen door uw zus en u daarna telefonisch door hen bedreigd werd (CGVS 1, p. 9-10). Omwille van deze telefonische bedreigingen verliet u Turkije (CGVS 2, p. 8). Echter, gevraagd of u uw zus gevraagd heeft aan wie zij uw nummer gegeven heeft, antwoordt u negatief (CGVS 1, p. 10). Gelet op de impact van deze telefonische bedreigingen – u verliet er immers Turkije voor - is het op z'n minst merkwaardig dat u niet bij uw zus zou geïnformeerd hebben aan wie zij uw telefoonnummer gegeven zou hebben. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw zus toch niet zou weten aan wie zij uw nummer zou gegeven hebben en dat zij het waarschijnlijk aan één van uw neven of aan één van haar vriendinnen zal gegeven hebben houdt geen steek. Het is immers weinig aannemelijk dat uw zus uw nummer zou doorgeven aan één van uw neven die – volgens uw verklaringen bij een groepering zijn aangesloten - of aan één van haar vriendinnen, zonder dat zij zich dat nog zou herinneren. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door Al Qassam, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas.

Voorts is het erg merkwaardig dat er **tot vier maanden** nadat u een mondelinge afspraak maakte met Al Qassam dat zij het magazijn van uw woning mochten gebruiken voor het stockeren van wapens (CGVS 2, p. 21, p. 25), **geen wapens** gestockeerd werden in uw magazijn. U kon naar eigen zeggen hen vier maanden lang overtuigen dat u meer tijd nodig had om de afspraak in werking te laten treden **omdat u uw echtgenote moest overtuigen** (CGVS 2, p.27). Het is weinig logisch dat u plotseling vier maanden de tijd kreeg, louter om uw echtgenote te overtuigen terwijl Al Qassam u eerder **twee dagen** na uw weigering om hen wapens te laten stockeren in uw magazijn voor 17 dagen opsloot en mishandelde.

Het is eveneens merkwaardig dat u niet verder kan uitklaren welke afspraak u juist met Al Qassam maakte inzake hun gebruik van uw magazijn. Gevraagd of u in het huis kon blijven wonen terwijl Hamas het magazijn gebruikte repliceerde u uitdrukkelijk dat u er niet kon blijven wonen. U verklaarde dat u geweigerd had om in uw woning te blijven omdat het voor u te gevaarlijk was (CGVS 2, p. 24). Direct daarna verklaarde u dat u er moest blijven wonen van hen, dat u geen andere keus had dan er te blijven (CGVS 2, p. 24) om onmiddellijk daarna opnieuw uw verklaringen te wijzigen en te stellen dat u wel ergens anders mocht gaan wonen maar dat u geen geld had, dat het puur een persoonlijke keuze was (CGVS 2, p. 24). Gevraagd of u ooit gezegd had tegen Hamas dat u liever niet in de woning zou blijven wonen antwoordde u dat u dat niet heeft gezegd noch dat men ooit aan u gevraagd heeft om er te blijven wonen (CGVS 2, p. 25). Indien u werkelijk onder druk zou zijn gezet door Hamas om uw woning ter beschikking te stellen kan op z'n minst verwacht worden dat jullie duidelijke afspraken zouden gemaakt hebben omtrent uw verblijf aldaar. Daarnaast verklaarde u enerzijds dat u tegen hen gezegd had dat u de sloten zou veranderen (CGVS 2, p. 20) om niet veel later te verklaren dat u met hen had afgesproken dat u telkens de deur voor hen zou opendoen omdat zij op die manier niet verdacht zouden worden, wat impliceert dat u de sloten helemaal niet moest veranderen (CGVS 2, p. 25).

Geconfronteerd met deze merkwaardige verklaringen repliceerde u dat u zomaar had gezegd tegen Hamas dat u het slot zou veranderen, om tijd te winnen.

Deze verklaring houdt geen steek. Immers, als zij van u verwachten dat u de deur voor hen zou opendoen is het weinig logisch dat ze u tijd zouden laten winnen door de sloten te veranderen.

Ten slotte legt u twee oproepingsbrieven voor (doc 11 & 12). In de brieven wordt u opgeroepen om u op 25/03/2019 en op 28/03/2018 aan te bieden voor ondervraging omdat u de instanties hun werk niet laat doen. De inhoud van deze documenten houden echter geen steek. Op het ogenblik van oproeping was u immers in Turkije en werd u daar door hen bedreigd, wat impliceert dat zij weten dat u niet in Gaza verbleef op dat moment en het aldus geen enkel nut had om u op te roepen. Voorts was u reeds meer dan 10 jaar uit Gaza vertrokken waardoor moeilijk kan gesteld worden dat u instanties hun werk niet zou laten doen. Hoe dan ook, documenten dienen om bewijskrachtig te zijn, geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, wat hier niet het geval is.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zij individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

U bent immers een hoogopgeleide man, u hebt een bachelor accounting met 14 jaar ervaring (CGVS 2, p.6). U werkte in Gaza als boekhouder voor een Canadese onderneming (CGVS 1, p.3). In Saoedi Arabië werkte u in verschillende bedrijven. Uw vrouw werkte eveneens in Saoedi Arabië. (CGVS 1, p.7). Bij uw vertrek uit Saoedi Arabië vroeg u aan uw zus om voor u en uw gezin een deftige woning te zoeken in Gaza. U was immers van plan daar een woning te kopen (CGVS 2, p.33) en u had daarvoor een budget van 20000 Jordaanse dinar. Bovendien blijkt uit uw paspoort dat u in staat was om veel te reizen, wat geld kost. Overigens werkt u momenteel als boekhouder in Oostende/België (CGVS 2, p.6). Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Gaza precaire levensomstandigheden zou kennen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

*Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019** van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.*

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd

een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw “veilig” gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld “Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berylbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de ‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’, die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico

loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmproviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleid in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de

Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Gaza een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heeft u aangetoond dat u er een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Daar uw nood aan internationale bescherming ten aanzien van Gaza niet is aangetoond, en aangezien uit voorafgaande vaststellingen blijkt dat u kan terugkeren naar de Gazastrook, dienen de overige door u aangehaalde feiten die zich in Saoedi-Arabië zouden afgespeeld hebben, niet verder onderzocht te worden, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw verzoek om internationale bescherming zou kunnen leiden.

U heeft bovendien met de overige door u neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, de kopie van uw geboorteakte, de kopie van de bijlage aan uw Palestijnse identiteitskaart, de kopieën van alle pagina's van uw huidig paspoort, de kopie van uw universiteitsdiploma, de kopie van de eerste pagina uit het paspoort van uw vrouw, de kopieën van pagina's 46 en 47 uit het paspoort van uw vrouw, de kopie van uw familieboekje, de kopieën van de eerste pagina's van de paspoorten van uw kinderen, de kopie van een tewerkstellingsattest uit Gaza en de kopie van uw werkvisum in Saoedi Arabië, hebben betrekking op uw identiteit, herkomst en vroegere tewerkstelling die door het CGVS niet betwist wordt.

De kopie van uw UNWRA registratiekaart toont louter aan dat u geregistreerd werd bij UNWRA maar doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen betreffende het feit dat u (recentelijk) geen bijstand van UNWRA heeft genoten. De kopie van een Jordaanse nationaliteitsaanvraag voor uw dochter Mariam toont aan dat u gepoogd heeft de Jordaanse nationaliteit voor uw dochter aan te vragen, waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. De kopie van een Turks huurcontract en de kopie van inschrijvingsattesten voor een Turkse school tonen aan dat u in Turkije verbleven heeft, wat hier evenmin betwist wordt. De kopie van uw verblijfsvergunning uit Saoedi Arabië toont aan dat uw verblijf in Saoedi Arabië werd beëindigd maar doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u in Gaza een gegronde vrees voor vervolging koestert noch aangetoond heeft dat u er een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De foto's uit Griekenland tonen louter aan dat u in Griekenland bent geweest, niets meer, niets minder. De kopieën van briefwisseling van de gemeente Jabbeke, en uw mailverkeer inzake uw verzoek in België hebben betrekking op uw verblijf in België maar hebben geen betrekking op uw verzoek om internationale bescherming. De kopie van het attest van een Belgische tandarts tonen aan dat u tandproblemen heeft/had en er veelvuldig aan uw tanden gewerkt werd. Deze attesten vormen echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw tandproblemen heeft opgelopen. Een arts/tandarts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheid van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan een arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen vermits hij daar in grote mate moet buigen op de verklaringen van de patiënt. Uw verklaringen omtrent de problemen met Al Qassam werden hoger ongeloofwaardig bevonden. Bijgevolg bieden de voorgelegde stukken geen bewijs van de omstandigheden waarin u uw tandproblemen zou hebben opgelopen.

De notities van uw dochter zijn niet afkomstig van een objectieve bron. De door u neergelegde videofragmenten tonen louter een van binnen beschadigd huis, oproerpolitie en een gewapende man/militair op straat. Nergens uit deze videofragmenten blijkt dat dit het huis van uw zus was noch dat deze gewapende man en/of de oproerpolitie naar u op zoek was/waren. Deze videofragmenten hebben hoe dan ook weinig bewijswaarde, daar dergelijke documenten enkel dienen ter staving van een geloofwaardig en coherent verhaal, wat in uw geval niet zo is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, paragrafen 2 en 3 van artikel 2 paragrafen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, 149 van de Grondwet, van artikel 1, D van de Conventie van Genève, *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing; van artikel 3 van het EVRM; Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; van Artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft; en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt vooreerst dat het CGVS ten onrechte van oordeel is dat de uitsluitingsclausule niet dient te worden toegepast en dat artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet gebonden is aan het concreet inroepen van materiële hulp van UNRWA en dat UNRWA thans niet in de mogelijkheid is om deze materiële hulp te bieden. Hij stelt dat tot op heden er geen oplossing is voor het Palestijnse probleem en dat artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag ongewijzigd is gebleven.

Wat de vastgestelde ongeloofwaardigheid betreft, stelt hij dat de verwerende partij een aantal elementen heel summier en zonder enige objectieve ondersteuning analyseert. Wat betreft het feit dat verzoeker in Frankrijk asiel had moeten aanvragen, stelt hij dat verzoeker de Franse autoriteiten mis begrepen had in die zin dat hij dacht dat hij illegaal het grondgebied van Frankrijk moest betreden om asiel te kunnen aanvragen en dat dit ongewoon is maar niet ongeloofwaardig.

Verder stelt verzoeker dat hij na de foltering kortstondig is gepasseerd langs het ziekenhuis om zijn wonden te ontsmetten maar dat hij niet gehospitaliseerd werd en dat er dus een verwarring is omtrent de duur van zijn verblijf in het ziekenhuis. De tegenstrijdigheid is niet voldoende ernstig.

Het neergelegde document van de tandarts heeft tot doel te bewijzen dat hij verzorging nodig had omwille van zijn gebroken tanden na te zijn opgepakt door Hamas en om aan te tonen dat hij in die periode in Gaza verbleef. Er is dus geen werkelijke tegenstrijdigheid ivm het attest, noch met het attest van de Belgische tandarts. Hij legt evenwel een bewijs voor van de gevolgen van de fysieke aanval waarvan hij het slachtoffer was.

Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat hij aan zijn zus niet heeft willen vragen of zij haar nummer aan iemand had doorgegeven uit vrees dat hun telefoongesprek zou afgeluisterd worden, wat in Gaza vaak gebeurt. Ook kan hem niet verweten worden dat hij zijn huis niet aan de brigades wou afstaan om daar wapens te verbergen of er een depot van te maken, aangezien hij Hamas als een terreurbeweging beschouwt. Hij kon ook niet meteen nadat hij gefolterd werd het huis verlaten omdat dit moet georganiseerd worden.

Dat hij tijd kon winnen door hen te laten geloven dat hij zijn echtgenote probeerde te overtuigen is volgens verzoeker niet zo ongeloofwaardig als op het eerste zicht lijkt. Hamas tracht immers verschillende posten te installeren op allerlei strategische plaatsen binnen de wijken zelf, posities die niet gekend zijn en dus ook geen doelwit zullen zijn voor Israël. Hij stelt dat *"de echtgenote overtuigen is in dat optiek van belang daar zij niet alleen moet aanvaarden maar ook zwijgen"*.

Wat de terugkeer naar Gaza betreft wijst verzoeker er op dat niet betwist is dat hij uit Gaza afkomstig is en Palestijns is en dat hij Gaza om verschillende redenen heeft verlaten, waaronder het feit dat hij fysiek werd gefolterd en Hamas niet wenst te volgen. Verwerende partij stelt derhalve ten onrechte dat hij zijn nood aan bescherming niet zou hebben aangetoond.

Waar verwerende partij stelt dat de problemen van verzoeker ongeloofwaardig zijn omdat het CGVS het scenario niet logisch acht, stelt verzoeker dat dit steunt op een heel subjectieve appreciatie die door geen enkel objectief element ondersteund wordt. Verzoeker verwijst vervolgens naar een reeks artikels in Le Monde van 2017, een internetlink naar een artikel op reuters.com en een bericht van World News van september 2018 waarin volgens verzoeker wordt aangetoond dat *“de strijd HAMAS/FATAH steeds en zelfs uitermate actueel blijft en dat de bevolking hiervan het slachtoffer is. Gaza mist de noodzakelijke benodigdheden: elektriciteit, water bouw materiaal, medisch materiaal enz.”*.

Hij stelt verder dat Hamas een stijgend macht heeft en dit niet wil delen met Fatah en dat het CGVS geen rekening houdt met de concrete situatie in Gaza en de politieke ambities van Hamas die sinds de staatsgreep Fatah wil elimineren. Verzoeker heeft zich, op zijn niveau, hiertegen verzet door te weigeren zijn huis als wapendepot te laten gebruiken. Hij stelt dat Hamas met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen wil elimineren door een latente terreur te onderhouden bij de bevolking en (kleine) voordelen te gunnen aan wie zich bij Hamas aansluit. Hij stelt dat enkel Hamas de controle heeft over de grensovergang te Rafah sinds januari 2019 en dat hij ingeval van terugkeer noodzakelijkerwijs door Hamas zal worden gecontroleerd. Verder stelt het CGVS dat terugkeerders probleemloos een paspoort kunnen bekomen van de Palestijnse overheid in Brussel maar in gebreke blijft te onderzoeken welk onthaal de betrokkenen wacht als ze de grenspost passeren. Dit volstaat om de beslissing te vernietigen.

Verder spreekt het CGVS zichzelf tegen volgens verzoeker als het enerzijds de streek van herkomst als veilig aanziet maar anderzijds als een regio waar er sprake is van willekeurig geweld, als is de mate van willekeurig geweld niet uitzonderlijk genoeg is om toepassing te maken van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hij besluit zijn betoog met betrekking tot de vluchtelingenstatus door te stellen dat de Gaza strook in geen geval als een veilige regio kan beschouwd worden en dat ook de passage via de Sinaï niet beveiligd is. Hij staft zijn stelling door te verwijzen naar een reeks artikelen over de situatie in de Sinaï ondermeer op de website van Het Laatste Nieuws, diplomatie.gouv.fr.; diplomatie.belgium.be; Human Rights Watch; ict.org; en euronews van juli en februari 2019. Voor de verslechterde veiligheidssituatie citeert verzoeker ook nog AFP (5 mei 2019).

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat het CGVS de subsidiaire bescherming helemaal niet behandelt aangezien geen enkele reden wordt aangegeven waarom in casu de bescherming op grond van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gezien het profiel van verzoeker en de algemene landeninformatie ivm Gaza. Hij verwijst naar het *“UNO verslag, Gaza ten years later”* dat nochtans van 11 juli 2017 dateert maar waarvan de waarachtigheid vandaag niet kan worden weerlegd ten aanzien van de dagelijkse actualiteit. Hij wijst in dit verband op het feit dat de onzekerheid en onveiligheid hoog zijn, dat het niet mogelijk is om veilig terug te keren naar Gaza en dat de grens met Egypte slechts heel zelden ook heel kort geopend werden en dat het CGVS totaal voorbij is gegaan aan de bescherming en levensomstandigheden in Egypte gedurende een onvoorzienbare *“wachttijd”*. Verzoeker verwijst ter staving van zijn stelling vervolgens opnieuw naar een reeks internet artikelen ondermeer op timesofisrael.com (6 mei 2017) en nrc.nl (7 juli 2017). Verzoeker beargumenteert dat de levensomstandigheden in Gaza onleefbaar zijn en verwijst naar internet artikelen op mo.be (3 juli 2017); maannews.com (11 juli 2017); nos.nl (12 juni 2017) en nrc (12 juni 2017). Hij stelt verder dat de situatie binnen de komende maanden nog meer precair zal worden naar aanleiding van de stopzetting van de Amerikaanse financiering die ook medische zorgen rechtstreeks zal raken en verwijst hiervoor naar een aantal internetartikelen op ondermeer volgende websites: lecho.be (25 augustus 2018), Le figaro.fr (25 augustus 2018); en bfmtv.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en in hoofddorde verzoeker als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissing nietig te verklaren en het dossier naar het CGVS te verwijzen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Aangevochten beslissing CGVS;
2. Pro deo aanstelling;
3. Een kopie van een vonnis dat tegen haar bij verstek werd uitgesproken;
4. Een document dat bewijst dat de verzoekende partij het huis van haar vader geërfd heeft.

3. Nieuwe elementen

3.1. Verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer dd. 10 september 2020. Verzoeker voegt een attest van inschrijving bij UNRWA toe en voert opnieuw aan dat het CGVS ten onrechte op basis van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, waar de aanvraag van verzoeker op basis van artikel 1, D van de Conventie van Genève *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet diende te worden onderzocht en beoordeeld. De beslissing dient daarom volgens verzoeker te worden vernietigd.

Betreffende zijn problemen met Hamas legt verzoeker drie bijkomende documenten neer: (1) een kopie van een attest van UNRWA dd. 10 augustus 2020 waarin wordt gesteld dat verzoeker *“is registered with UNRWA as Palestine refugee in Gaza Field”*; (2) een vonnis, (3) een attest van toebehoren aan Fatah en (4) een aankoopakte van een grond. Het vonnis en de aankoopakte werden reeds neergelegd bij het verzoekschrift maar legt verzoeker nu met voor eensluidend verklaarde vertaling neer.

Verzoeker stelt dat diegene die niet meewerkt met Hamas als een verrader of medewerker van Israël wordt beschouwd, en dat ook samenwerking met de Palestijnse Autoriteit erg gevoelig ligt, daar dit als medewerking met Israël wordt beschouwd, en dit erg gevoelig ligt aangezien er veel spanningen zijn over de akkoorden van 15 augustus 2020 tussen Israël en de Verenigde Arabische Emiraten. Verzoeker citeert uit een artikel van VRT om aan te tonen dat zowel Fatah als Hamas het akkoord veroordelen en stelt dat deze context zijn risico in geval van terugkeer verhoogt.

Verzoeker stelt met betrekking tot zijn socio-economische situatie dat het registratiebewijs van UNRWA aantoonde dat de steun van UNRWA beperkt wordt en dat UNRWA niet voor haar veiligheid kan zorgen. Verzoeker stelt bij terugkeer geen werk te kunnen vinden.

Verzoekende informatie brengt daarnaast informatie bij over de mogelijke gevolgen van de Covid 19 crisis in Gaza; grenzen met Israël en Egypte die grotendeels gesloten zouden zijn wegens de sanitaire crisis; de veiligheidssituatie in Gaza; en protesten door Palestijnse vluchtelingen in Libanon tegen UNRWA. Verzoeker vermeldt incidenten met Israël in augustus 2020 in de buurt van zijn geboorteplaats.

3.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 31 augustus 2020 waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019 en COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020.

4. Juridisch kader voor het onderzoek van het beroep

4.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

4.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Formele motivering

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en bevat deze beslissing een motivering in feite. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Artikel 149 van de Grondwet heeft betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht. Aangezien de bestreden beslissing van bestuurlijke aard is en niet werd genomen door een jurisdictioneel orgaan, kan zij onmogelijk deze bepaling schenden. De schending van artikel 149 van de Grondwet wordt *in casu* niet dienstig aangevoerd.

6. Beoordeling

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat verzoeker weliswaar een UNRWA-geregistreerd Palestijns vluchteling is, maar niet kort voor het indienen van zijn asielaanvraag de bijstand van UNRWA heeft genoten, aangezien hij de Gazastrook in 2007 verliet en er nooit meer terugkeerde en zich in Saoedi-Arabië vestigde. Verwerende partij beslist op basis hiervan dat verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie valt, en neemt bijgevolg een beslissing gebaseerd op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit wordt betwist door verzoeker die stelt dat het CGVS ten onrechte van oordeel is dat de uitsluitingsclausule niet dient te worden toegepast gezien verzoeker bij UNRWA geregistreerd is.

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

In het arrest *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* oordeelde het Hof van Justitie dat *“Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren.”* (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*: punt 52). Registratie bij UNRWA is met andere woorden voldoende om aan te tonen dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, terwijl ook zij die geen dergelijke registratie bezitten toch met elk ander middel bewijs kunnen leveren van het feit dat daadwerkelijk hulp is genoten.

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, geboren en getogen te zijn in Saoedi-Arabië, van 1999 tot 2007 in Gaza verbleef, en als vluchteling is ingeschreven bij UNRWA in Gaza. Zijn registratie bij UNRWA wordt gestaafd door de documenten in het administratief dossier (UNRWA familieregistratiekaart en UNRWA inschrijvingsattest) en neergelegd door verzoeker bij aanvullende nota (kopie van het UNRWA attest dd. 10 augustus 2020), zodat hij toereikend bewijs levert daadwerkelijk hulp te hebben ingeroepen van UNRWA. Zijn verblijf in Gaza tussen 1999 en 2007 wordt niet betwist. Hoewel hij Gaza in 2007 verliet, blijkt uit verzoekers verklaringen en het administratief dossier dat hij momenteel elders geen gewoonlijk verblijf heeft.

In dit verband wijst de Raad op het volgende. Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat hij, nadat hij in december 2007 de Gazastrook had verlaten, hij van december 2007 tot januari 2018 met zijn gezin in Saoedi-Arabië verbleef en er vertrok toen zijn verblijfsvergunning afliep en deze niet langer kon verlengd worden. Van januari 2018 tot 31 mei 2018 verbleef verzoeker – behoudens een kort verblijf in Frankrijk – met zijn gezin in Turkije. Op 31 mei 2018 ging de verzoeker met zijn gezin naar Jordanië. Hij verliet Jordanië op 21 juni 2018 om naar België te komen. Zijn gezin verblijft momenteel nog steeds in Jordanië. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij en zijn gezin nooit de intentie hadden langdurig in Jordanië te verblijven en dat het, ondanks de Jordaanse nationaliteit van de echtgenote van verzoeker, niet mogelijk is voor verzoeker en zijn kinderen om een Jordaanse verblijfsvergunning te verkrijgen (notities persoonlijk onderhoud II, p. 5-6, p. 9). Verzoeker bezit een huis in Gaza, dat hij erfde van zijn vader. Zijn moeder en zijn drie zussen verblijven in Gaza (notities persoonlijk onderhoud I, p. 5-6; notities persoonlijk onderhoud II, p. 7). Verzoeker onderhoudt regelmatig contact met zijn familieleden in Gaza (notities persoonlijk onderhoud II, p. 4, 7). Uit voorgaande blijkt dat verzoeker momenteel noch in Saoedi-Arabië, Turkije of Jordanië beschikt over duurzame banden en/of een legale verblijfsmogelijkheid. De Gazastrook, waar verzoeker familieleden heeft wonen, over eigendom beschikt, en verblijfsrecht heeft, dient dan ook beschouwd te worden als zijn plaats van gewoonlijk verblijf.

Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoeker over een UNRWA kaart beschikt en dat zijn registratie bij UNRWA als Palestijnse vluchteling in Gaza bevestigd werd door een recent attest van UNRWA, zodat hij in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie in het hoger geciteerde arrest *Bolbol* toereikend bewijs levert van het feit dat daadwerkelijk bijstand door UNRWA werd genoten. Het wordt verder niet betwist dat verzoeker geen verblijfsrecht meer heeft in Saoedi-Arabië, Turkije, en Jordanië en dat hij in geen van deze landen een beroep kan doen op de bijstand en bescherming van UNRWA

aangezien UNRWA geen activiteiten heeft in Saoedi-Arabië en Turkije, en hij als UNRWA geregistreerde vluchteling in Gaza geen beroep kan doen op de bijstand en bescherming van UNRWA in Jordanië.

Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was en zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg onderzocht dient te worden in het licht van dit artikel *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet.

De centrale vraag daarbij is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. Het Hof stelde in het arrest *El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, *El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, punt 49). Hieruit kan besloten worden dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen informatie bevat met betrekking tot het mandaat van UNRWA en de mogelijkheid voor UNRWA om dit mandaat uit te oefenen, noch wordt dit bijgebracht door verzoekende partij. In het verzoekschrift wordt enkel verwezen naar een bericht op world news van 3 september 2018 dat handelt over de beslissing van de Verenigde Staten om haar financiële steun voor UNRWA stop te zetten, maar bevat verder geen actuele informatie over de activiteiten van UNRWA in Gaza. De eveneens door verzoeker neergelegde aanvullende nota bevat een artikel van 21 april 2020 getiteld “*Palestijnen: Geloof UNRWA niet, ze helpen niet*” die betrekking heeft op het functioneren van UNRWA in Libanon, maar verder geen informatie bevat over de activiteiten van UNRWA in Gaza.

Bijgevolg ontbreekt het de Raad aan de nodige actuele informatie om te beoordelen of het agentschap al dan niet is opgeheven en of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te vervullen.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 november 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET